

N:o 39.

Af herr **C. H. P. af Burén**, *angående tilläggpensioner åt vissa f. d. underofficerare och vederlikar.*

Med en frikostighet, som är värd allt erkännande, lämnar Riksdagen gång efter annan medel till förbättrande af statstjänarnes ställning. De ökade lefnadsomkostnaderna göra det också af nöden att i synnerhet de lägst aflönade få sina villkor förbättrade. Men det är icke allenast i tjänst varande statstjänare, som behöfva ökade inkomster. Vissa kategorier af statens pensionärer befinna sig äfvenledes i en så brydsam ekonomisk situation, att deras ställning är mycket bekymmersam. Det finnes en grupp af denna kategori, på hvilkens ställning jag härmed anhåller få Riksdagens uppmärksamhet, nämligen pensionerade underofficerare och vederlikar, som åtnjuta pensioner enligt den gamla pensionsstaten. Dessa uppbära en pension af högst 510 kronor. Ett icke ringa antal erhåller endast 360 kronor och det finnes sådana, hvilkas pension är ännu lägre. Huru stort antalet af dessa pensionärer är, har jag icke fullt exakt kunnat utröna. Den 30 november 1902 utgafs af direktionen för arméns pensionskassa en förteckning å samtliga pensioner ur denna kassa. Någon senare sådan uppgift föreligger ännu icke. Enligt sagda förteckning utgjorde antalet f. d. underofficerare och vederlikar, som åtnjuta pensioner enligt gamla pensionsstaten, 326 stycken. Sedan dess har antalet minskats genom dödsfall och kan nu beräknas till omkring 300 stycken.

Åldern varierar mellan 70 och 80 år.

Det säger sig själf, att dessa gamla män, af hvilka många ha en åldrig hustru att försörja, måste ha svårt att draga sig fram med så små inkomster som denna pension. Deras långt framskridna ålder torde väl också i många fall omöjliggöra beredandet af extra inkomster.

Deras belägenhet måste då också i sanning anses såsom sorglig och det är ett oförtjänt öde dessa gamla trogna statstjänare gått till mötes. Tack vare penningvärdets sjunkande är nämligen den inkomst de nu äga otillräcklig för deras bärgning, fastän den vid den tid för länge sedan då de valde sin lefnadsbana och sådant penningevärdet då var föreföll tryggande för deras ålderdom. Det synes mig, som om det vore med billighet och rättvisa förenligt, att Riksdagen genom en tilläggspension förhjälpde dessa gamla män ur deras bekymmersamma ställning. Så gamla som de nu alla äro, kan det ju icke dröja så många år, innan ett eventuellt anslag till detta ändamål blir obehöfligt. Det kan heller icke behöfva vara fråga om någon allt för stor summa, enär äfven ett ringa tillskott i en så liten inkomst bereder en lättnad i de tunga bekymren.

Ifall Kungl. Maj:t till äfventyrs för framtiden skulle vilja beakta de omnämnda pensionärernas svåra ställning och eventuellt inkomma till Riksdagen med ett förslag i ämnet, skall jag här nöja mig med att föreslå ett anslag, afsedt att utgöra en tilläggspension af högst 100 kronor till hvarje pensionär för år 1907.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade bevilja ett förslagsanslag af 32,000 kronor för 1907 att ställas till direktionens för arméns pensionkassa förfogande att användas till tilläggspensioner för detta år à 100 kronor stycket till sådana f. d. underofficerare och vederlikar, som åtnjuta pensioner enligt gamla pensionsstaten.

Stockholm den 24 januari 1907.

Carl af Burén.